

Jedním z témat adventní doby, a zvláště v jejím vrcholu, je téma mariánské. Matka Boží, Marie, žena z izraelského národa, žena staré smlouvy, služebnice Hospodina, je ochotna nabídnout svůj život Bohu. Připravuje i ona cestu očekávanému Mesiáši. Bůh jí proto nabízí, že jej počne a porodí. Marie přijímá. Je v očekávání, prožívá svůj osobní advent.

**Před patnácti lety
zemřel sakrální umělec
JIŘÍ KONVIČKA,
autor interiéru
kostela sv. Františka**

Více na straně 10

1938–1958

1958–1970

1970–1991

současnost

Moji milí,
přemýšlel jsem, o čem bude tento adventní úvodník a nedá mi to, abych se nevrátil k pro někoho otřepanému tématu prožívání času. Advent je dobou těšení se na Pánův příchod. Jeho příchod je ta největší událost a tak i to těšení je největší jaké můžeme ve svém životě zažít. Právě to, že se na něco těšíme, dává našemu prožívání času nějaký konkrétní tvar a smysl.

Svatý Pavel píše v listu Efezanům (5,16-17) toto: „*Nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé. Proto nebuďte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně.*“ Zvláštní, že už svatému Pavlovi se jeho doba zdála zlá. Možná měl na mysli pronásledování křesťanů, možná celkového ducha doby. I my si často stěžujeme na dobu, ve které žijeme. Je uspěchaná, nemáme čas, všechno možné se nabourává do našeho času. Čas je vládcem a my otroky, kteří mu slouží. Pomalu nestačíme vnímat „jak ten čas letí“. Stává se z něj

modla, na kterou musíme neustále brát ohled a sloužit jí.

Svatý Pavel vyzývá k rozumnosti. Tato rozumnost, schopnost rozlišování se projevuje nejvíce snad právě ve schopnosti uspořádat svůj čas. Pokud prožíváme čas bez „adventu - příchodu“, jako neustálé plynutí, bez podstatných novot, jako čas který jednoduše ubíhá, aniž ho prožíváme uvědoměle, s vědomím, že přijde Pán, pak neexistuje ani paměť, ani čekání, ani radost, ani schopnost slyšet dnes Pánovo slovo.

V adventní době je skoro přirozené čekat, těšit se, upínat své myšlenky – k vánočním. K Pánovu příchodu. Taková pozornost a očekávání pak zákonitě určí, v jakém duchu se odvíjejí jednotlivé dny našeho života.

Klíčem k moudrému uspořádání času je ranní modlitba, ve které se opakovaně ujišťujeme, že je na co se těšit a k čemu se upínat.

Přeji Vám hodně radostného očekávání.

Váš Otec Karel

Od 3. prosince začínají v našem Komunitním centru Matky Terezy pracovat dva noví pastorační asistenti, kteří vystřídají Ludmilu Šilhavou a Jana Jeřábka. Oběma minulým pastoračním asistentům děkuji za všechnu práci, kterou podle svých možností přispěli k rozběhu činnosti centra. Poučil jsem se ze zkušenosti a tak žádný z nich nebude tzv. „ředitelem“. Práce v komunitním centru se bude organizovat na pravidelných poradách, ze kterých pro každého vyplynou konkrétní úkoly, jak už se děje. Zároveň využívám příležitosti k tomu, abych poděkoval všem stávajícím dobrovolníkům, bez kterých se nemůže podařit ani běžná práce, ani vybudování srdečné atmosféry v centru a tím i ve farnosti.

Novými asistenty jsou Nenad KraleV, manžel Romany KraleVky, který již delší dobu pomáhal v centru jako dobrovolník, a David Wendelin, bohoslovec 5. ročníku za Ostravsko - Opavskou diecézi, který je v současnosti ubytován na faře. Věřím, že oba dva budou pro centrum přínosem. Nenad KraleV by měl mít na starost hlavně práci spojenou s propagací akcí a David Wendelin spíš pastoračně laděnou náplň. Všichni asistenti také denně zabezpečují a řeší spoustu běžných provozních starostí – přípravu místností na akce, otevření a zamčení místností, dbají na to, aby něco „nekikslo“. Bohužel došlo z rozhodnutí generálního vikáře k snížení počtu pracovních úvazků ze čtyř na tři a tak jsou oba noví pastorační asistenti zaměstnáni pouze na půl úvazku. Všem čtyřem asistentům přeji a vyprošuji optimizmus v nesnázích, pevné nervy a vytrvalost. Přidal bych ještě přání, které mi vyslovil Mons. Aleš Opatrný na závěr projednávání náplní práce nových asistentů, když mi přál, „ať se tam z toho nezblázním“ :-)

O. Karel

Jeden víkend v KCMT

Začíná víkend. Je pátek večer a pastorační asistentka Romi má za sebou normální týden v KCMT. Neměl jsem nikdy čas se Romi zeptat, co všechno znamená normální týden v KCMT. Ale to, co bez zeptání už vím, mi stačí.

Romi zajišťuje provozní potřeby pro všechny organizace působící v KCMT. Romi s manželem navrhují pro KCMT texty i grafiku plakátů, zajišťují jejich tisk. Romi připravuje podklady za KCMT pro Klíč, který nyní vychází každých čtrnáct dní, připravuje zprávy a oznámení pro Fchodoviny, udržuje aktuální informace na nástěnkách, vchodech a zajišťuje distribuci plakátů do vývěsek ve veřejných prostorách na Jižním Městě a v MHD. Romi zabezpečuje administrativní provoz KCMT, zpracovává některé typy došlých faktur, vystavuje faktury některým nájemcům a podnájemcům, hlídá platby, organizuje a spolu s manželem zajišťuje úklid budovy, když to nejde jinak tak i sama se smetákem v ruce. Spolu s manželem, pomocí svého malinkého auta, zásobují onu velkou budovu spotřebním materiálem, čisticími prostředky, potravinami pro bar, obsluhují u baru.

Romi organizuje a zajišťuje pomocníky pravidelných bohoslužeb, komunikaci s městskými, církevními a kulturními part-

nery. Romi vyřizuje došlou poštu, komunikuje se školami a dalšími institucemi Jižního Města, kterými se začíná dařit zaplňovat programové schéma společenského sálu. Dále má na starosti zajišťování a koordinace metamorfóz společenského sálu na kostel a zase zpět na sál, včetně manipulace s variabilně skladovanými a rozmisťovanými stoly a židlemi.

Spoustu času jí zabere průběžná příprava příštích programů, která musí probíhat paralelně se zabezpečením programů aktuálních. Na Romi závisí hlavní díl komunikace s dobrovolníky a zajištění jejich potřeb, dále musí Romi v době, kdy není přítomen správce, zajistit přístup řemeslníkům, kteří odstraňují závady a vyřizují reklamace. Romi si vzala na starost vedení denního klubu a komunity maminek, které se v klubu pravidelně scházejí. Romi provozně zajišťuje běh ostatních kroužků pro děti a mládež, důchodce, jedná s nájemci garážových stání. Spolu s manželem zajišťuje výrobu a prodej vstupenek na kulturní programy. Je toho asi ještě hodně, o čem nevím, že to Romi v normálním týdnu dělá. Jen mi ještě napadají večerní programy.

Vzpomínám si, že v týdnu před víkendem o kterém píš, Romi zajišťovala alespoň jeden koncert. Ten Romi a je-

jího manžela zaměstnal dlouho do noci. Možná se tak stalo i jiné večery v tomto inkriminovaném týdnu a já o tom nevím. Vím však, že jako každý normální pátek i tento pátek začal pro Romi po zajištění rodinných povinností mši v 7:30. Na popisovaný páteční večer připadl Večer ve foyer – kulturní večer art fun fóra pro veřejnost. Romi, která po té co odvedla dceru domů a počkala na babičku, která přejímá hlídání, přiběhla se svým manželem právě včas zpátky do KCMT, aby stihla zajistit vše potřebné. Když večer ve foyer skončil, Romi s manželem vše poklízí. V sobotu totiž čeká KCMT akce pro 300 lidí. Romi odchází v pravý čas, aby vystřídala hlídající babičku, která musí stihnout poslední metro o půlnoci. Manžel dokončuje úklid a uzavírá objekt zhruba v půl jedné.

Je sobota ráno. Romi vstává, aby vše připravila manželovi a dceři, než za ní přijdou do KCMT, a utíká zpřístupnit objekt technikům a organizátorům benefičního festivalu. Festival pro veřejnost začíná ve 14 hod., ale od 7:30 se do budovy nosí metráky technického a propagačního materiálu a zásob pro občerstvení účastníků. V 7:30 je budova zaplavena asi 30 lidmi. V 10 hodin se již na přípravě podílí něco mezi padesáti a osmdesáti lidmi. Romi sotva stačí zodpovídat dotazy, zpřístupňovat pronajímané prostory

a požadované vybavení, probírat podmínky zapůjčení a šetrného zacházení. Asi v deset přichází manžel s dcerou, aby Romi pomohli. Celý den Romi slouží okamžitým potřebám organizátorů, dohlíží nad šetrným používáním prostor a vybavení. V duchu si Romi mapuje potřebný úklid, který ji čeká po 22 hod, kdy má festival skončit, ale stačí se radostně zúčastnit části festivalového programu. Po 22. hod začíná úklid. Romi a její manžel běhají se smetáky, nejprve uvolňují a pak otáčejí židle, předávají potřebné informace správci budovy a pomocníkům z řad pořadatelů festivalu. Zítra je nedělní mše a vše musí být perfektně připraveno. Romi, zase kvůli dceři a myslím že nějak i kvůli babičce odchází trochu dřív, manžel zůstává. Práce končí někdy kolem půl druhé v noci.

Ráno je mše a myslím, že pokud na ní byl přítomen někdo, kdo v rámci včerejšího festivalu byl v KCMT poprvé, jen stěží mohl poznat, že se jedná o tentýž prostor. Tolik mravenčí práce muselo být vykonáno, aby se festivalový prostor proměnil na kostel.

Říkal jsem si, že dnes, po nedělní mši, Romi půjde domů a hodí na chvíli službu v KCMT za hlavu. Jenže jsou tu ohlášky a s nimi pozvání na dětské představní Pohádkových nepohádek Josefa Čapka, které Romi zorganizovala a teď

je bude i provozně zajišťovat. Mše končí a Romi s manželem opět za pomoci několika dobrovolníků upravují sál. Co bylo dál jsem sice neviděl, ale protože jsem už jedno dětské nedělní divadýlko v KCMT zažil (mimochodem také po sobotním pronájmu objektu trvajícím do půlnoci) tuším, že Romi se nedostala domů před osmnáctou hodinou.

Přiznávám se čtenářům Fchodovin, proč je zde unavuji. Troufám si unavovat jen pro to, že nejspíš ně úplně všichni vědí, jak unavená je Romi. Romi přece logicky musí být unavená, i když dokáže přivítat příchozí návštěvníky, náhodné hosty nebo účinkující zvonivým smíchem a s bodrou rozverností, jako by jí její služba farnosti jenom těšila a byla jí lehkou jako pířko. Unavuji čtenáře v obavě, jak dlouho Romi může vydržet být takhle veselá i přes stále narůstající pracovní zátěž a přes to, že musí občas vyslechnout trpké výčitky na adresu toho, co vše se ještě nestihlo nebo neudělalo v souladu s představami ostatních.

Přiznávám se, že jsem si zbaběle zjistil, že obavu o nedocení Romi a její rodiny sdílí všichni pravidelní návštěvníci KCMT, se kterými jsem o tom mluvil. Přiznávám se, že jsem si to zjišťoval, abych se pak samozvaně a neobratně postavil do role tlumočnicka většinového ocenění a tlumočil zde Romi a jejímu manželovi

obrovské díky za výdrž a nasazení pro službu v KCMT, pro farnost, pro spoluobčany. Měl bych zde připomenout i díky a vděčnost dalším obětavým osobám v nevďěčné roli pastoračních asistentů, ale myslím, že by víc než slova potřebovali pomoci ve chvíli, kdy jim práce začala přerůstat přes hlavu.

Určitě chybí dostatečné ocenění za to, co všechno udělala pro KCMT Lída Šilhavá. Možná bych neměl opomenout ani práci Mgr. Jeřábka, který funkci pastoračního asistenta opustil minulý měsíc a nevím, zda mu někdo poděkoval. Vim, že já jsem to nějak nestihl. Měl jsem se možná pokusit o výčet služeb podobně hutný a popisovat nasazení správce KCMT Libora Duby, který se věnuje technickému stavu budovy, složitému technickému vybavení a sadovým úpravám na přiléhajícím pozemku. Ale stejně bych měl děkovat všem dobrovolníkům, kteří pečují o úklid a spoustu pravidelných drobných služeb.

Těm všem a dalším, kteří si zaslouží naše ocenění se omlouvám, že jsem pro ně neusurpoval prostor těchto stránek i přes to, že si šlapu po jimi umytých podlahách a požívám veškeré ovoce jejich služeb a sobecky doufám, že je to i přes jejich nedocení nepřestane bavit.

*téměř nezúčastněný pozorovatel
Jarda Olšanský*

Kluci z Anglie

Dne 6.11. jsme v Komunitním centru přivítali Willington school boys choir z Londýna. Skupina 33 chlapců ve věku 10 – 13 let, dva sbormistři, varhaník a „dozor“ v podobě čtyř maminek strávili nejprve v KCMT skoro celé dopoledne. Zatímco sbor se zabýval generální zkouškou, věnovali jsme se maminkám. Nakoukli jsme i do Deního klubu, kde české maminky těm anglickým zazpívaly s dětmi pár českých lidovek. Při pohoštění po skončení zkoušky jsme improvizovaně oslavili i narozeniny jednoho člena sboru. Chlapci byli nesmírně milí a bezprostřední. Celé dopoledne proběhlo velmi srdečně, rozdílnost jazyků nehrála roli.

Po odpolední prohlídce Prahy, která už nebyla v naší režii, se večer celý sbor vrátil na koncert. Přibližně 150 posluchačů se mohlo těšit výborným výkonem malých zpěváčků a jejich doprovodu. Agentura, zprostředkující pobyt tohoto sboru v Praze, hodnotila koncert velmi pozitivně. Věříme, že nás bylo víc, u koho přeskočila „jiskra radosti“ do srdce.

L. Peyerlová

Pracovní brigáda

Ráda bych poděkovala těm, kteří přišli v sobotu 20.10. do KCMT, aby pomohli s prací na záhonech na střeše a kolem budovy. Sešlo se nás asi 15 a tak jsme mohli vše vyplet a nachystat na zimu. Po práci jsme se ještě chvíli zahřívali a povídali u kávy. I když to vypadá obvykle, bylo moc příjemné strávit společně odpoledne, udělat něco užitečného a zároveň si popovídat. Vážím si toho, že v naší farnosti se najde dost lidí, kteří jsou ochotni podělit se o kus svého víkendu s ostatními a pomoci, když je to třeba.

Pavla Bílková

Divadlo nad limit kapacity

29.10. se konalo první divadelní představení rezervované pro školy a školky. Plánovaná kapacita byla vyprodaná už před uzávěrkou přihlášek. Nečekaně dorazila jedna škola, která nebyla přihlášená. Sál byl poté zcela zaplněn, přítomní dobrovolníci museli dokonce přidávat židle. Toto konkrétní představení bylo založeno interaktivně na spolupráci s dětmi. Při plném sálu vznikl „slušný“ hluk. Máme poučení pro příště.

Romi Kraleva

Festival VOX

V sobotu 10. listopadu po poledni se Komunitní centrum Matky Terezy zaplnilo mladými lidmi z celé republiky. Přijeli na 4. ročník křesťanského hudebního festivalu VOX 007, který se v těchto příjemných prostorách konal poprvé. Žánrově byl festival pestrý, od folku přes pop a rock až po mix-core (např. Bezefšeho, Gina, Maranatha), takže více než 400 návštěvníků si během tohoto osmihodinového hudebního maratónu mělo z čeho vybírat. Festival měl také dva zahraniční hosty, výborného anglického písničkáře Johna de Jonga a slovenskou worshipovou skupinu Timothy, která svými chválami celý festival zakončila. Velké poděkování organizátorů festivalu patří samotnému KCMT, tj. zejména P. Kočímu a paní Romaně Kralevě, bez jejichž vstřícnosti by se tato akce neuskutečnila

za VOX-team Lucie Haschková

Oceňuji skvělou organizaci festivalu. Pastorační asistenti z ACMP mi prozradili, že příprava na tuto akci trvala devět měsíců. Líbila se hudební produkce, vyhovovalo mi i množství účastníků, které umožňovalo svobodné taneční vyjádření. Oslovila mě závěrečná spontánní modlitba, ztišení, které nastalo. Ti co, před chvílí energicky tančili, se nyní usebraně vzájemně propojeni za ruce modlili.

Romi Kraleva

Za sebe jsem si Vox oklasifikoval takto: Pořadatelé a organizátoři za jedna. Zvukaři za dvě minus. Naše farnost - spousta námětů k sebereflexi.

Jarda Olšanský

Dveře do sálu

Už uběhlo půl roku, co společně slavíme nedělní mše svaté v našem novém Komunitním centru Matky Terezy.

Mnoho z nás je velmi spokojeno s novým větším prostorem, který umožňuje slavit mešní oběť ve velkém společenství. Na nedělní bohoslužby do Komunitního centra přichází totiž hodně věřících lidí i celých rodin, mnohdy i z jiných farností, a tak jsou kaple i sál téměř vždy plně zaplněny. Velkou radost máme také ze všech dětí, které

sem přicházejí se svými rodiči, aby začaly nedělní účastí na „Boží hostině“. Je to pro ně nejlepší škola, jak se naučit chovat při mši sv. a zvyknout si plnit třetí přikázání. Neboť Pán říká: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží.“(Mk 10, 14)

Občas se stane, že je potřeba s dětmi, které pláčí nebo potřebují pohyb, opustit na chvíli bohoslužebný prostor. Prosklené dveře, které jsou určeny ke vstupu do sálu, jsou nešikovně po straně objektu. A tak dochází k tomu, že rodiny, které mají malé děti, se slušně zdržují právě u těchto velkých dveří, aby mohly se svými ratolestmi v případě potřeby vyběhnout do zádveří. Tyto dveře zůstávají pak často otevřené, anebo se neustále otvírají a vzápětí zase zavírají. Tudíž je případný hluk slyšet i do sálu a některé farníky, zvláště ty, kteří sedají v blízkosti dveří, to ruší.

Také opozdílci vcházející těmito postranními dveřmi svými pozdními příchody narušují soustředění věřících, ale i samotného sloužícího kněze u oltáře.

Proto po konzultaci s oběma knězi bylo dohodnuto, že z těchto dvou praktických důvodů se nebudou tyto postranní dveře do sálu během bohoslužby používat. Pro ty, kteří nemohou přijít včas, je určen vchod vzadu u pódia. Jsou to stejné dveře, kterými vchází a vychází kněz s průvodem ministrantů.

Také pro maminky a tatínky, kteří se potřebují na chvíli se svými dětmi projít v prosklených chodbách objektu, kde je dění z kaple vidět, ale i slyšet(!), jsou tyto zadní dveře nejvhodnější.

Prosíme rodiče, aby citlivě odhadovali moment, kdy je třeba s dítětem na chvíli tento prostor ve foyer využít.

Věříme, že tato změna pomůže všem lépe prožívat nedělní liturgii.

farní společenství maminek

Tvořit, znamená podílet se na stvořitelském díle božím

V následujícím měsíci si připomeneme výročí smrti pana Jiřího Konvičky, chodovského farníka a občana. Ačkoli od jeho odchodu do nebeské svatyně uplyne již patnáct let, ve svém díle je přítomen stále mezi námi. Kdykoli vstoupíme do farního kostela sv. Františka z Assisi Na Sádce, všechny předměty, které kolem sebe spatříme, pocházejí od něj. Lavice, do kterých usedáme, lustr, který nám svítí nad hlavou, oltář a svatostánek na které hledíme, svícný i mnoho dalšího sám navrhoval a v průběhu let vytvářel a tak navždy vtiskl svou stopu do života budoucích generací.

Jiří Konvička se narodil 16.3. 1920. Nejprve bydlel ve Vršovcích a v roce 1935 se s rodiči přestěhoval na Chodov. Sám později vzpomínal, jak ho na celý život pozitivně ovlivnil katolický skauting svým smyslem pro čest, zákon a povinnost. „Byla to doba poznávání, co je pravda, život, smrt. Poznání, že Evangelium Kristovo je pro člověka opravdu Radostnou zvěstí a také solidním návodem pro život,“ napsal sám na sklonku svého života. Pro jeho budoucí výtvarnou činnost bylo jistě dětství a mládí plné dobrodružství, romantiky a fantazie nesmírně důležité.

Nejprve se učil mechanikem, později vystudoval strojní průmyslovku. Za války pracoval jako konstruktér v letecké továrně Avia. Po válce stanul před otázkou co dál. A tehdy si vzpomněl na svoji zálibu z dětství a rozhodl se, že bude vyrábět dekorativní a sakrální předměty. Protože neuměl obchodovat, věděl, že musí vyrábět takové předměty, které se budou prodávat samy. V roce 1947 se oženil s manžel-

kou Josefou a mají spolu dvě děti. Jenže vítězný únor ukončil tříleté úspěšné podnikání. Jeho manuální zručnost a fantazie však nezůstaly nevyužity. Čtvrt století pracoval jako vedoucí vývoje v družstvu IGRA, které vyrábělo hračky. Externě vyučoval na střední umělecko průmyslové škole. Několik generací mladých chlapců ho zná z časopisu ABC mladých techniků a přírodovědců, pro které vymýšlel návody a náměty na polytechnické hry. Postupem času se stal jedním z nejvýznamnějších ábičkovských konstruktérů. Připravoval mimo jiné funkční modely dopravních prostředků, které byly opatřeny pohonem a samy se pohybovaly. Mimo jiné je také autorem populárně odborných příruček o polytechnické výchově pro děti a mládež Fantazie, hra, skutečnost, Tvoříme z kovu a Tvoříme ze dřeva.

To ovšem neznamená, že práci na sakrálním umění opustil. Právě naopak. „Kostel se dostavoval v roce 1938, to byla doba mezi krizí a válkou. Nebyly prostředky

a tak zařízení bylo spíše provizorní. Když jsem v roce 1951 nastoupil, v presbytáři byl oltář, který svým vzhledem připomínal spíš běžný nábytek v takovém stylu, jakým se tehdy dělalo – dřevo natřené bílým emailem,“ vzpomíná P. Miroslav Vágner. V druhé polovině padesátých let se Jiří Konvička s paterem Vágnerem pustili do práce a společně vytvořili zcela nový mobiliář pro kostel na Chodově. „V té době byl farářem na Spořilově vynikající člověk ThDr. Cyril Kadlec. Já byl jenom kaplan, ale na Chodově mi dával všechno na starost. Než jsme montovali nový oltář, probíral jsem s panem farářem, jak má vypadat. Bylo mi jasné, že nemůže mít podobu ani bedny, ani rakve, ale stolu. A pan farář mi už v té době říká: „No když chcete stůl, tak oslavte čelem k lidu...“ Kde byl v té době koncil! A já kaplan jsem se zdráhal, že to ještě není u nás dovolené. „Vždyť papež slouží také čelem k lidu...“ byla jeho odpověď. Už tehdy v něm byly živé myšlenky reformy. Nový oltář byl stejný jako dnes, ale tehdy jsme ho ještě přisadili ke zdi. Na jeho desce stálo podsvícení,

ve kterém byly uloženy ostatky, které jsme s panem farářem Kadlecem sehnali. Vprostřed stál svatostánek a za ním kříž. Když byl mobiliář nainstalován, všechno to svítilo a zářilo. Pan farář se tehdy bál, že nás zavřou, že je tam moc zlata. A taky se zanedlouho objevili estébáci a odvezli si mě do Bartolomějské a hned na mě uhodili – kolik tam toho je a kde jste to vzal! Bylo to malé množství, pár prstýnků a zlatých mincí, které darovali lidé z farnosti. Řekli mi, že teď mě budou chtít mít víc na očích a po výslechu mě přeložili k Týnu.“

„Po celý poslední rok jeho působení zde přicházel každý večer po mši pater Vágner k nám domů a tam to spolu s tátou vymýšleli. Dělal hlavně v noci, protože přes den chodil normálně do práce,“ vzpomíná dnes dcera pana Konvičky paní Marie Zmátlová. „Fošny ohobloval pan truhlář Frantál, ale všechno ostatní si dělal sám v malé dílničce, kterou měl doma. Sám tepal i plechy na kovové předměty a ty si pak u někoho jiného nechával pozlatit.“

Jiří Konvička při rozhovoru s ThDr. Kadlecem na svatbě dcery Marie (1973)

Přeložením z farnosti se ovšem cestý Jiřího Konvičky a Miroslava Vágnera nerozešly. Spíše naopak. Jak byl v průběhu let pater Vágnér překládán z místa na místo, na leckterém svém působišti jej přizval ke spolupráci. A tak právě do Týnského chrámu Jiří Konvička vytvořil spousty drobných předmětů – misky, pateny, svícny, rydlo na paškál... Na věž kostela v Divišově vyrobil velkého měděného kohouta. „*My děti jsme byly hrozně rády, chodilo k nám plno návštěv, hlavně kněží, a tak u nás bylo stále živo.*“

Stovky, možná tisíce dekorativních a sakrálních předmětů vytvořil Jiří Konvička za svůj život a ty dnes dělají radost těm, kteří je od něj získali. Nezůstalo ovšem jen u drobných prací, je autorem také několika oltářů. Mezi jeho vrcholná díla patří skleněný oltář v kostele Nejsvětějšího Salvátora u Karlova mostu. „*Fotodokumentace se tenkrát nedělala skoro žádná a tak dnes ani nemůžeme vzpomínání na něho doplnit nějakou ukázkou,*“ dodává dcera Marie. „*Spousta věcí se dělala tajně. V prodejné Charity tenkrát pracoval bratr monsignora Bradny. A tak vyráběl různé křížky, misky a svícny a jeho prostřednictvím je prodával. A když bylo nejhůř a nebyla práce, tak pro Charitu odléval sádrové sošky.*“

I když práce Jiřího Konvičky je značně rozsáhlá a můžeme se s ní setkat prakticky ve všech místech republiky, přesto kostel na Chodově zůstává nejucelenější ukázkou jeho díla. „*Co se týče interiéru, tak je od něho prakticky všechno. Zrestauroval také jesličky, spolu s řezbářem Chocholou dodělávali další figurky. Samozřejmě se nedělalo všechno najednou, ty věci vznikaly postupně. V pokoncilní době se dělala další úprava. Zbouraly se stupně*

a oltář se postavil do středu presbytáře. Lavice, lustr a kříž jsou už z pozdější doby. Když nastoupil pater Šulc, tak chtěl uříznout a zmenšit oltář. Otec ho musel tenkrát doslova uprosit, aby ho nezkracoval. Myslím si, že je dobře, že to tak zůstalo. Oltář spolu s křížem tvoří dominantu celého kostela.“

„*Dnešní lavice se dělaly podle návrhu pana Konvičky až za působení P. Šulce. Já jsem měla možnost půjčit si ze zaměstnání nákladní automobil a tak jsem řekla šoferovi a jeli jsme kupovat fošny. Ty se pak nechávaly sušit a potom se z nich dělaly lavice do kostela. Kovové konstrukce svařoval pan Stehlík,*“ vzpomíná dnešní kostelnice paní Irenka Česáková.

Po roce 1989 pan Jiří Konvička svůj podnik na krátkou dobu obnovil. To už mu bylo sedmdesát let a přihlásila se nemoc. Zemřel 18.12. 1992. Překrásné, oku lahodící předměty, které vytvořil, jsou stále mezi námi a povznášejí duše věřících, přicházejících do kostelů, v nichž jsou jeho práce.

Martin Flosman

Vzpomínají na Jiřího Konvičku

„Dnes je mi již 87 roků a s Jirkou se znám od svých patnácti let. Skamarádili jsme se na měšťance ve Vršovcích, v Chodově tehdy totiž byla jen obecná škola. Sestavovali jsme spolu modely letadel a zároveň jsme trempovali se skupinou ostatních kluků. Měli jsme osadu Vlků. Pak se naše životy rozdělily. Já šel do učení na elektrikáře a Jiří absolvoval strojní průmyslovku. Později pracoval jako konstruktér v továrně na letadla.

Když jsme oba založili rodiny, naše kamarádství se na dlouhá léta přerušilo. Až po smrti mé manželky v roce 1984 jsem opět začal docházet za Jirkou domů, kde on měl svojí dílnu. Zúčastňoval jsem se téměř všech jeho aktivit. Po pravdě řečeno, přiznávám se, že jsme se vzájemně podporovali v kouření, kterýžto zvyk u mne přetrvává dodnes. Ale to je jen na okraj.

Jedna z našich posledních prací byla rekonstrukce velkého kříže, který dostal P. Šulc. Kříž ležel poničený v zoufalém stavu na půdě kostela sv. Norberta a P. Jaroslav Zrzavý mu jej v roce 1986 daroval do kostela na Chodově. Spolu s Jiřím jej dopravili domů a teď začala mravenčí práce. Já jsem pomáhal pomocí dláta oživit povrch korpusu včetně následného ošetření povrchu a jeho zakonzervování. Některé části se nově zcela přežezávaly. Vlastní břevna kříže zhotovil truhlář. Ostatně posuďte sami, do jaké míry se nám toto dílo podařilo, kříž visí v presbytáři kostela dodnes,“ *vzpomíná přítel Jiřího Konvičky pan Bedřich Vrzák, se kterým rozmlouvala Markéta Rusová.*

„Když jsme v druhé polovině padesátých let s Jiřím Konvičkou upravovali interiér kostelíka sv. Františka, vždycky říkával, že tady všude okolo jednou vyroste veliké město. A ten kostelík, to bude taková Porcinkule toho města,“ *vzpomínal v neděli 18.listopadu pan kanovník Miloslav Vágner. Na milé setkání s paterem Vágnerem přišlo do KCMT asi 25 farníků, převážně starších pamětníků jeho působení zde v letech 1951-1958.*

„Když jsem byl malý, dostal jsem od svého tehdejšího faráře P.Vágnera jako dárek knihu od Jiřího Konvičky Tvoříme z kovu. Jaký byl můj údiv, když jsem ji otevřel a uvnitř bylo vlastnoruční věnování autora: »Tvořit pro nás křesťany znamená podílet se na stvořitelském díle božím.« Jiřího Konvičku jsem znal jako modeláře z časopisu ABC, ale vůbec mě nenapadlo, že to je věřící člověk. Nesmírně mě to tehdy potěšilo a mít jeho knihu i s takovým věnováním mi přišlo jako něco úžasného.“ *Karel Kočí*

Zprávičky z Farní charity

Vážení přátelé,
zdravím vás na počátku nového církevního roku a přeji nám všem, aby byl požehnaný. Když se stručně ohlédnou za končícím církevním rokem, musím napsat, že byl velmi pestrý. Před rokem touto dobou jsme byli jako charita ve veliké nejistotě. Ještě nebyla vydána vyhláška k zákonu 108/2006 Sb. o sociálních službách, nevěděli jsme, co nás čeká a jak zvládneme všechny změny a úskalí, která na nás nový zákon přichystal. Uplynulý církevní rok nám přinesl mnoho dobrodružství, několikrát se loďka naší charity málem převrhla a situace se stabilizovala až v letních měsících. Naše charita je úspěšně registrována jako poskytovatel sociálních služeb, na potřebné dokumentaci jsme intenzivně pracovali a ještě ji pilujeme. Naši klienti většinou mají vyřízeny příspěvky na péči a zaměstnanci splňují podmínky dané zákonem. Ještě bude nutné projít první inspekci a můžeme plout dál. Jsme na chvíli v klidných vodách. Pánu za to buď chvála.

Jak všichni dobře víte, naše charita se v červnu přestěhovala do nových prostor Komunitního centra Matky Terezy. Vzhledem k tomu, že až do konce října nemělo KCMT přidělenou poštovní adresu, naše kontaktní údaje zůstaly nezměněny. Nyní jsou ale již ukončeny všechny nezbytné administrativní úkony a tak máme novou adresu sídla a současně došlo i ke změně názvu naší organizace. O změnu v ná-

zvu nás požádalo Arcibiskupství pražské s odůvodněním, že Farní charita Chodov již existuje v Západních Čechách v obci Chodov. Nové kontaktní údaje tedy jsou Farní charita Praha 4 – Chodov, U Modré školy 2337/1, 149 00 Praha 4, Chodov. Ostatní kontaktní údaje zůstávají stejné, tedy telefony, fax, email i adresa webových stránek. Musím s lítostí konstatovat, že naše pevné linky stále nebyly přeloženy, takže jsme i nadále k dispozici pouze na mobilních telefonech. Přestože jsme opakovaně, poprvé v polovině května 2007, žádali O2 - Telefonici o přeložení našich linek, naše žádost nebyla ještě vyřízena. Absence pevných linek a kabelového internetu nám velmi ztěžuje naši práci, ale musíme vydržet.

Blíží se vánoční svátky a s nimi Tříkrálová sbírka. I v příštím roce ji Česká katolická charita vyhlásila, již 7. ročník Tříkrálové sbírky. Nebudu akci představovat, všichni ji dobře známe. Výtěžek sbírky bude rozdělen tradičním způsobem 60% se vrátí zpět do místa, kde byly vybrány. 30% získá Arcidiecézní charita na podporu výstavby týdenního stacionáře pro seniory se senilními mentálními poruchami a 10% je na provozní náklady sbírky. Mám na vás dvě tradiční prosby. Potřebujeme koledníky. Prosím všechny, kteří by byli ochotni při sbírce vybírat, byť třeba jen jedno dopoledne, aby mne kontaktovali. Musím nahlásit jména vedoucích skupinek, kolik budu chtít kasiček, prů-

kazů, cukrů a kalendářů na Arcidiecézní charitu do poloviny prosince. Stejně jako několik posledních let, budou naši kolečníci kromě oficiálních darů rozdávat perníčky. Naše rodina se chystá ke každoročnímu pečicímu maratónu. Perníčky s Filipem a Kubou napečeme. Bude ale třeba je ozdobit. Potřebovala bych s tím pomoci. Pravděpodobně bychom odvezli krabici s perníčky do KCMT a udělali bychom jedno „zdobící“ odpoledne. Potřebovala bych několik pomocníků nebo pomocnic. Moc prosím, abyste mi s tím pomohli. Pokud budete ochotni, tedy spíše ochotny, kontaktujte mne, nejlépe na mém mobilním telefonu.

Blíží se konec kalendářního roku. Chtěla bych poděkovat všem našim sponzorům a ujistit je, že dostanou potvrzení

o darech za rok 2007 v průběhu ledna 2008. Na náš účet přišlo v poslední době několik darů od dárců, které neznám a nemám na ně žádný kontakt. Tyto dárce prosím o zaslání adresy trvalého bydliště a data narození, abych mohla potvrzení vystavit. Všem sponzorům za jejich dary ze srdce děkuji. Děkuji i všem, kteří přispívají do naší kasičky v kostele.

Právě jsme vstoupili do adventní doby. Advent je přípravou na narození Pána a je obdobím radosti. Já mám adventní dobu moc ráda, možná raději než samotné Vánoce. Mám ráda to období očekávání a radosti. Přeji vám všem do nového církevního roku radost, pokoj, dobré společenství a požehnání.

Eva Černá

4. Úmysl mše svaté a úkon kajícího

Mše svatá je jako zpřítomnění Kristovy smrti na kříži za život světa nejdokonalejším náboženským aktem. Je to tajemné opakování nejdůležitější události v dějinách lidstva. Té události, která navrátila život člověku věčně zemřelému díky hříchu. Jako křesťané věříme, že není spásy mimo Krista a bez toho, že bychom měli účast na jeho smrti a zmrtvýchvstání. Proto je eucharistie pro nás tak velká a důležitá. Věříme v její moc, skrze ni máme účast na svatých tajemstvích Kristova života, prosíme ho, aby naše vlastní záležitosti připojil ke své oběti, ke své modlitbě, kterou neustále přednáší Otcí.

To je vlastně smysl toho, že „dáváme na mši svatou“ s určitým úmyslem. Současně je to prosba o modlitbu (na tento úmysl) společenství církve, shromážděné na

eucharistii. Je to prosba, která má být splněna. Věřící, kteří slyší, na jaký úmysl je mše svatá sloužena, by tuto informaci neměli pouštět jedním uchem tam a druhým ven, ale měli by ji přijmout do svého srdce a tento úmysl svěřit Bohu. Nesobecké přijetí úmyslu mše svaté všemi přítomnými, dokonce i tehdy, když si nedokáží vybavit ke jménu konkrétní osobu, vytváří jakési společenství, pocit spojení s problémy druhých. To je podstatná věc nejen proto, abychom dobře prožili samotnou eucharistii, ale i celý náš život, poznamenaný dnes až příliš individualizmem, egocentризmem a lhostejností k druhým. Takovéto přijetí úmyslu druhého neznamena, že při eucharistii už není místa pro naše potřeby. Bůh přece není ve své hojnosti omezen a vždy přijme upřímnou modlitbu věřícího.

Ten, kdo dal na mši svatou, nemusí být nutně na „své“ mši svaté přítomen, ale jestliže nemá vážné překážky, slušelo by se aby na ní byl. Prosba o odsloužení mše svaté není jen nějakým úředním úkonem, ale zvláštní prosbou dárce, výrazem jeho víry i osobní angažovanosti v této věci.

Bylo by dobré ještě nakonec zmínit se slovem o děkovných úmyslech, které v našich kostelech bohužel neslyšíme často. Je to škoda. Ony totiž velmi dobře souzní s povahou eucharistie, protože toto slovo znamená vlastně díkůčinění. Tím nijak nepopíráme hodnotu a potřebnost prosby. Musíme však přiznat, že naše zbožnost je často typu „když teče do bot, chytáme se Boha“ a příliš zřídka zbožností velkodušného a hojného daru celého života a díky za vše, co dostáváme z jeho rukou, ať jsou to zkušenosti radostné či bolestné.

Dalším úkonem první části liturgie mše svaté, kterou nazýváme vstupními obřady, je úkon kajícínosti. Existuje velká rozmanitost liturgických formulí pokání, které může celebrant použít. My se však chceme spíše zastavit u významu a místem tohoto obřadu ve struktuře liturgie mše svaté.

Úkon kajícínosti začíná výzvou kněze: „Uznejme, že jsme hříšníci...“, po němž by měla následovat chvíle ticha. Nakolik dřívější gesta a slova vstupních obřadů byla pozváním účastníků liturgie, aby se ocitli tváří v tvář vůči pravdě o živém Bohu, v jehož jménu se jednotlivé osoby shromažďují v jedno společenství, které slaví eucharistii, natolik je tato první výzva k úkonu kajícínosti pozváním k tomu, aby každý z nás stanul tváří v tvář vůči pravdě o sobě sama. A je to také pravda o lidské hříšnosti.

Podmínkou každého autentického setkání člověka s Bohem je na jedné straně uznání pravdy o Bohu, na straně druhé pravdy o člověku. Víme, že dnes prožívá mnoho lidí velké těžkosti s rozeznáváním svého hříchu. Současný člověk často raději tvrdí, že hřích je problémem těch druhých, ale jeho samotného bezprostředně že se netýká. Jestliže však člověk v sobě nenese schopnost cítit hřích, tehdy také nemá potřebu být spasen, a v důsledku toho nemá ani potřebu Spasitele, potřebu Boha.

Proto tedy liturgie mše svaté v úvodních obřadech zve: „Uznejme před Bohem, že jsme hříšníci...“ Je třeba, abychom uznali svou zlou náklonnost, a někdy i totální bezradnost vůči vlastnímu hříchu, abychom se tím více mohli otevřít uzdravující činnosti Božího slova a naději posily, kterou nám dává přijímané Kristovo Tělo. Po pozvání k úkonu kajícínosti dává kněz k dispozici chvíli ticha právě proto, abychom v sobě probudili vědomí vlastní hříšnosti a současně potřebu spásy, která je nám dána ve svátosti eucharistie. Tuto chvíli ticha můžeme také využít pro krátké zpytování svědomí.

Potom všichni shromáždění společně vyznají vlastní hříšnost a společně volají k Bohu, který přichází, aby pomohl. K tomuto účelu lze využít jednu z mnoha liturgických formulí. Jedna z nich se dokonce nazývá „všeobecnou zpovědí“: „Vyznávám se všemohoucímu Bohu a vám všem, že často hřeším...“ Úkon kajícínosti končí slavnostní modlitbou kněze k Bohu Otci, v níž je obsažena prosba o odpuštění hříchů.

*pokračování příště
(převzato z časopisu Svatá Hora)*

prosinec v KCMT

- 2.12. 16:00 Adventní koncert – Musica pro sancta Cecilia**
Vokálně-instrumentální soubor, na programu: A. V. Michna z Otradovic, A. Vivaldi, D. Buxtehude aj.
- 5.12. 18:00 Mikulášská nadílka pro děti**
- 6.12. 9:00 Divadlo pro děti: „Aby to čert vzal“**
- 9.12. 16:00 Adventní koncert – zpěv: R. Dimitrovová,**
spoluúčinkují: M. Mesršmíková, V. Horký, M. Bartoň
na programu: Dvořák, Vivaldi, Stradella
- 10.12. 16:00 Adventní zamyšlení, jáhen Mgr. Pavel Urban**
přednáška v rámci sdružení křesťanských seniorů
- 10.12. 17:00 Kurz malování na hedvábí – každý si odnese hotové, vlastní**
rukou malované hedvábí: šátek, šálu a kravatu; materiál zahrnut
v ceně kurzovného: 550Kč, kurz vede M. Poustecká,
info a přihlášky na tel. 736 767 698 nejpozději do 7.12. '07
- 12.12. 19:00 Koncert – pořádá MČ Praha 11 a ZUŠ Jižní Město**
- 13.12. 10:00 Spánek a noční děsy u dětí – přednáška** v rámci Denního klubu,
přednáší dětský psycholog PhDr. I. Špaňhelová
- 13.12. 19:00 Filmový klub – promítání filmu „Ostrov“** s následnou debatou
(r. 2006, režie: P. Lungin)
- 14.12. 18:00 Koncert – umělecká škola Altera Pars**
- 15.12. 16:00 Divadlo pro děti: „Aby to čert vzal“**
- 16.12. 16:00 Adventní koncert – emeritní sólistka opery Národního divadla**
v Praze L. Havlíková, na programu: Mozart, Schubert, Fauré
- 16.12. 17:30 Setkání poutníků do Izraele z roku 1997,** kam jsme jeli prosit za
nové centrum pro naši farnost. Zváni jsou všichni farníci. Foto, film..
- 17.12. 17:00 Koncert – ZŠ Květnového vítězství**
- 19.12. 10:00 Předvánoční besídka pro děti – vstupenky (50 Kč) je nutno**
zakoupit předem v Denním klubu (denně od 9:30 – 12:30)
- 23.12. 16:00 Adventní koncert – F. X. Brix: Missa Pastoralis**
v podání pěveckého sboru ORFEJ Praha se sólisty za doprovodu
Mladoboleslavského komorního orchestru
- 30.12. 16:00 Vánoční program pro děti**

Nabízíme možnost pronájmu:

- denního klubu npř. k oslavám dětských narozenin atp.
- víceúčelového sálu (kapacita 300 osob) ke konání firemních, společenských a kulturních akcí, prezentací, módních přehlídek apod.
- krytých garážových stání

bohoslužby o Vánocích 2007

Datum	Den	Hodina	Poznámka (dětská, s koledami, Rybova mše, obnova manželských slibů...)	Kostel (farní, filiální, kaple...)
17.12. 2007 <i>pondělí</i>		6 ³⁰ 17 ⁰⁰	Mše sv. Kající bohoslužba se svátostí smíření	Kostel sv. Františka z Assisi Kostel sv. Františka z Assisi
23. 12. 2007 <i>neděle</i>	4. NEDĚLE ADVENTNÍ	8 ³⁰ 10 ⁰⁰ 10 ³⁰		Kostel sv. Františka z Assisi Kaple bl. Matky Terezy - KCMT Kostel sv. Františka z Assisi
24. 12. 2007 <i>pondělí</i>	VIGILIE NAROZENÍ PÁNĚ	16 ⁰⁰ 24 ⁰⁰ 24 ⁰⁰		Kostel sv. Františka z Assisi Kaple bl. Matky Terezy - KCMT Kostel sv. Františka z Assisi
25. 12. 2007 <i>úterý</i>	SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ	8 ³⁰ 10 ⁰⁰ 10 ³⁰		Kostel sv. Františka z Assisi Kaple bl. Matky Terezy - KCMT Kostel sv. Františka z Assisi
26. 12. 2007 <i>středa</i>	SVÁTEK SV. ŠTĚPÁNA	8 ³⁰ 10 ⁰⁰		Kostel sv. Františka z Assisi Kaple bl. Matky Terezy - KCMT
27. 12. 2007 <i>čtvrtek</i>	SVÁTEK SV. JANA EVANGELISTY	18 ⁰⁰		Kaple bl. Matky Terezy - KCMT
28. 12. 2007 <i>pátek</i>	SVÁTEK SV. MLÁDÁTEK BETLÉMSKÝCH	7 ³⁰ 18 ⁰⁰		Kaple bl. Matky Terezy - KCMT Kostel sv. Františka z Assisi
29.12. 2007 <i>sobota</i>		7 ³⁰		Kostel sv. Františka z Assisi
30. 12. 2007 <i>neděle</i>	SVÁTEK SVATÉ RODINY	8 ³⁰ 10 ⁰⁰ 10 ³⁰	S obnovou manželských slibů S obnovou manželských slibů S obnovou manželských slibů	Kostel sv. Františka z Assisi Kaple bl. Matky Terezy - KCMT Kostel sv. Františka z Assisi
31. 12. 2007 <i>pondělí</i>	PAMÁTKA SV. SILVESTRA I., PAPEŽE	18 ⁰⁰	Mše sv. na začátek občanského roku	Kostel sv. Františka z Assisi
1.1. 2008 <i>Úterý</i>	SLAVNOST MATKY BOŽÍ PANNY MARIE, NOVÝ ROK	8 ³⁰ 10 ⁰⁰ 10 ³⁰ 17 ⁰⁰ 20 ⁰⁰	Ekumenická bohoslužba, přímý přenos ČT	Kostel sv. Františka z Assisi Kaple bl. Matky Terezy - KCMT Kostel sv. Františka z Assisi Kaple bl. Matky Terezy - KCMT Kostel sv. Františka z Assisi
6.1. 2008 <i>Neděle</i>	SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ	8 ³⁰ 10 ⁰⁰ 10 ³⁰ 20 ⁰⁰	J.J. Ryba: Česká mše vánoční	Kostel sv. Františka z Assisi Kaple bl. Matky Terezy - KCMT Kostel sv. Františka z Assisi Kaple bl. Matky Terezy - KCMT
13.1. 2008 <i>neděle</i>	SVÁTEK KŘTU PÁNĚ	8 ³⁰ 10 ⁰⁰ 10 ³⁰ 20 ⁰⁰		Kostel sv. Františka z Assisi Kaple bl. Matky Terezy - KCMT Kostel sv. Františka z Assisi Kostel sv. Františka z Assisi

pravidelný program v KCMT ve škoním roce 2007/08

Trápí vás problémy, které nemáte s kým sdílet? Neostýchejte se zavolat na tel.: 731 625 970. Nabízíme rozhovory individuální i ve skupinách, osamělé a izolované (i cizinci), doprovázení v těžkých životních situacích i v momentálních „vyprahlostech“, možnost podělit se o své názory.

Denní klub pro maminky s dětmi. Pondělí až pátek od 9.30 do 12.30 hodin. Vstup 40 Kč, děti zdarma. Prostor k posezení pro maminky a herna pro děti. V rámci klubu nabízíme půlhodinový program: každé úterý v 10.30 zpívání a každou středu v 10.30 cvičení pro děti.

Anonymní alkoholici - každou středu v 17.30. M. Bobčík (731 120 365)

program na měsíc prosinec

• Při bohoslužbách **v neděli 2. 12.** vykonáme **mikulášskou sbírku na bohoslovce**. V roce 2006 bylo celkem vybráno 549.844,- Kč a částka byla použita na provoz Arcibiskupského semináře a Teologického konviktu.

• **V neděli 2. 12.** jsou všichni farníci srdečně zváni ke společné modlitbě **křížové cesty na Petřín. Sraz ve 14.30 na nádvoří Strahovského kláštera před bazilikou.**

• **V sobotu 8. 12.** se **ve farním sále** uskuteční **adventní duchovní obnova s P. Marko Sochou OFMCap na téma Mariánská a františkánská úcta**. Program: 7.30 mše sv. v kostele, 9.00 první promluva, 11.00 druhá promluva, 12.00 oběd, 13.30 adorace, příležitost ke sv. smíření. Všichni jsou srdečně zváni.

• **V pondělí 17. 12. se v 17.00 v kostele sv. Františka** bude konat **kající pobožnost**. Po ní bude příležitost přijmout **svátost smíření**. K dispozici by mělo být 4-5 zpovědníků.

• **Prosím všechny, kdo v roce 2007 poskytli dar na provoz farnosti nebo KCMT a chtějí vystavit potvrzení pro odpočet ze základu daně z příjmů, aby se v průběhu měsíce prosince přihlásili na faře**, pokud možno po předchozí domluvě. V novém roce bude zpracovávána účetní závěrka a podklady nebudou na faře, takže další dohledávání nebo zapracování dokladů by bylo poněkud složité. Děkuji za pochopení. Martin Flosman

• Ve čtvrtky, kdy není mše sv. v domově důchodců, budou **v kostele sv. Františka** slouženy **v 17.30 dětské mše**. Protože dochází k jistým nepravidlostem, termíny budou vždy dopředu ohlášeny. V prosinci budou tedy dětské mše **6. a 20. 12.**

• **Setkání maminek na mateřské dovolené** probíhají ve středu od 9.30 do 11.30 ve farním sále (suterén fary). **Prosincová setkání jsou 5., 12. a 19. 12. Maminky by uvítaly pomoc někoho ochotného při hlídání dětí během setkání. Jedná se pouze o hodinu od 10 do 11 h.** Nemusíte se předem hlásit, stačí přijít do farního sálu.

Za maminky děkuje Katka Friedová (603 286 513).

- **Dramatická dílna pro děti a mládež** (příležitost pro amatérské herce, scénáristy, hudebníky...). Každé pondělí v 17.00 h. v budově KCMT.

- **Výtvarná dílna pro děti** – každou středu ve 14.30 a 15.30 h. v budově KCMT.

- **Nízkopražový sportovní a turistický klub** – každý čtvrtek v 16.00 h. v budově KCMT.

Informace a přihlášky na www.kskpraha.org nebo 603 256 411 (ing. J.Olšanský)

Ať tvůj hlas mluví. Ať zpívá to tiše do temného ucha světa. Ať zpívá to na kolenou. Ať zpívá to, jak ženy v naději zpívají: Vždyť se stal něžným, který je Silný. Malým Nekonečný, milostivým Mocný, pokorným Vyvýšený. Příbytek má v pokojíku Panny. Na jejím klíně bude jeho trůn. Chválou ukolebávka mu dostatečnou. Hleď, dny nechťejí už z pobožnosti povstat. V hluboké bázni ztemněly noci země. Já světlo chci zažehnout, duše. Já radost chci zažehnout na všech koncích tvého lidství. Buď pozdravena, která nosí Pána.

Gertrude von Le Fort

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY

Fara a kostel sv. Františka z Assisi

Na Sádce 18, 149 00 Praha 4

☎/fax: 272 934 261

fara.chodov@volny.cz

<http://chodovska.farnost.cz>

Komunitní centrum Matky Terezy

U modré školy 1, 149 00 Praha 4

☎ 731 625 970

info@kcmt.cz

www.kcmt.cz

	Sv. František	Matka Tereza
Pondělí	6.30	
Úterý	18.00 + adorace	17.00
Středa	18.00	17.00
Čtvrtek	jednou za 14 dní 17.30 dětská	17.00
Pátek	18.00	7.30
Sobota	7.30	
Neděle	8.30 10.30 20.00	10.00

e-mail

Karel Kočí (administrátor)

777 101 941

kkoci@czn.cz

Antoni Košmidek (farní vikář)

731 402 478

abikos@tiscali.cz

Ondřej Pávek (výpomocný duchovní)

603 235 606

ondrej.pavek@t-email.cz

Pavel Urban (jáhen)

272 911 264

Romana Kraleva (past. asistentka)

731 625 970

romi36@seznam.cz

Nenad Kralev (pastorační asistent)

739 751 747

kralev@seznam.cz

Martin Flosman (past. asistent)

777 637 280

flosmanm@post.cz

Eva Černá (ředitelka Charity)

737 322 569

charita.chodov@email.cz

Kancelář Charity (peč. služba)

272 941 972

charita.chodov@email.cz